

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

POSIBILISME ECONÓMICH.

Podem menos d' estar satisfets: los proteccionistas acabem de trobar un defensor allà ahont no l' esperavam, es a dir, a Madrit mateix y entre la premsa periòdica que gosa de major circulació.

Lo *Globo*, que de algun temps ensà mirava ab certa indiferència 'ls esforços que de tant en tant fan los librecambistas madrilenys; lo *Globo*, que s' abstenia de apoyar las sèvas doctrinas y de aplaudir los sèus discursos, al últim s' ha decidit a rompre 'l foch ab un article ple de rahons molt sólidas contra 'l projectat *modus vivendi* ab Inglaterra, que en últim resultat—son paraulas del mateix periòdich—unicament pot favori als inglesos.

Enviem un carinyós saludo al *Globo*, com li enviàran totas las classes productoras, y especialment los obrers que fian la seva subsistencia y la de sas familias en la prosperitat de las industrias manufactureras, amenassadas per la competencia inglesa.

Y no duptem que aquest saludo y aquest aplauso l' animaran a proseguir en sa campanya, a despit de tots los que tal vegada vajin a tirarli en cara, ben injustament per cert, claudicació en sos principis econòmichs y falta de relació entre aquestos y 'ls principis democràtics que ab tanta fermesa y ab tant talent vè profesant *El Globo*.

En lo temps en que las opinions dels partits y dels homes públics se regian per dogmas, hi havia per part de alguns l' empenyo decidit de que la *llibertat de comers* fós una prescripció ineludible del Còdich democràtic.

Y aquesta *llibertat de comers*, aquesta utòpia que no s' practica en cap nació civilisada del mon, tenia admiradors y partidaris entusiastas, enamorats del nom més que d' examinar y estudiar la cosa, tal com avuy tenen encare partidaris entusiastas y admiradors sincers las utòpias de la anarquia y del colectivisme que examinadas a la llum de la rahó y del sentit pràctic, resultan plenament irrealisables.

Però 'l temps passa y las experiencias ensenyan.

Per aixó, partits que en altres temps al crit de «O tot ó res» proclamavan lo sèn dogma absolut despreciant las exigencias de la pràctica, en la qual s' estrellavan sempre, avuy han obert los ulls y comprenen que tot lo que no siga pràctic, no pot sostenirse; que tot lo que s' mou fora de las condicions vitals, no té vida, y adoptan en conseqüencia temperaments més adequats a la realitat de las cosas, y ja que no pujan obtenir tot lo que desitjan, n' acceptan la major part possible

Véus' aquí perque hi ha aquí republicans possibi-

listas; y perque hi ha a Fransa republicans oportunistas, que han fundat y saben sostenir aquella mateixa República que a mans dels dogmàtics de últims del sigle passat y del any 48 va caure, impotent, al cop de la tirania.

Per consegüent opinem nosaltres, que en res com en materias econòmichs tèn tanta rahó de ser lo possibilisme.

De un bon sistema econòmic depèn principalment la prosperitat material de una nació, y fins la llibertat del poble, que de allà ahont no hi ha pá, ne fuig tot, fins la llibertat.

Lo possibilisme econòmic consisteix inevitablement en la protecció armónica otorgada a tots los rams de la producció nacional.

En aquest punt no s' comprenen radicalismes d' escola, si aquestos han de produhir la ruina ó l' entronament de algun dels rams de la riquesa nacional, en benefici de la producció estrangera.

Lo verdader patriotisme ha d' encloures dintre dels limits de la patria.

Hi haurà idees que serán fillas del temperament ó del sentiment de cada hù; las idees econòmichs han de ser fillas del càlcul desapassionat.

¿Convé pendre aquesta mida? Se calcula, y si convé als interessos nacionals s' accepta; si no convé deu reixarsarse per patriotisme.

Per noble que siga 'l tipo de D. Quijote, en materias econòmichs, resulta plenament incompatible ab las tendencias positivistas del sigle XIX. Si cada nació cuyda de fer la seva felicitat, no siguem tontos, cuydem nosaltres de fer la nosra.

Per aixó sens' dupte 'l *Globo* que comprèn y demostra 'ls perjudicis que ha de dur a Espanya 'l projectat *modus vivendi* ab Inglaterra, 'l combat ab tanta energia.

Algun periòdich ha dit qu' en Castelar no aprobava la conducta del *Globo* en aquest punt.

Ho duptem.

Castelar, fundador del possibilisme espanyol, es un polítich prou elàstich, per no incorre en exageracions en materias econòmichs, que son precisament las que requereixen major elasticitat de criteri. L' home que ab tant talent sab concordar los dogmas polítichs ab la realitat pràctica, no pot lògicament proclamar 'l absolutisme y la intransigencia dels dogmas econòmichs, passant per sobre 'ls interessos de la producció, del treball y de la patria.

Castelar ha dit mil vegadas, que avants que tot era espanyol.

LO COMENSAMENT DEL ACABAMENT.

Lo ministeri s' ha reunit. Las caras dels ministres ofereixen una particularitat molt xocant: n' hi ha de dugas classes; uns que ploran y fan veure que riuhèn y altres que riuhèn y procuran aparentar que ploran.

Presideix —naturalment iqui ha de

presidir!— en Cánovas. Ab la fatxa una mica més estrambòtica que de costum, se dirigeix al silló presidencial, l' hi dona una mirada tristissima com si se 'n despedís, s' hi asenta y... al grà.

CÁNOVAS.—Comensem ¿Están tots bons? Me 'n alegro; gracias. ¿S' aproba l' acta de l' anterior? Queda aprobada.

SILVELA (*en vèu baixa*).—Vamos, aixó ja va bè; aquest home tot s' ho guanya: veyám a qué treurá nas aixó.

CÁNOVAS (*prosequint*).—Senyors... y senyoras... PIDAL (*entre dents*).—¿Senyoras? Aixé va per mi.

CÁNOVAS.—La ocasió la pintan calva y es precís aprofitarla. Feya un grapat de temps que volia parlar ab vostes ab una mica de serietat y may me venia bè. Avuy que, afortunadament, estém sense en Romero y en Quesada, obstacles permanents a tota discussió tranquila, l' un per massa viu, l' altre per massa mort, crech qu' es lo moment oportú pera parlar a pams...

(*Se sent un gran estrèpit al exterior: un ordenansa obra la mampara*).

CÁNOVAS.—¿Qué passa? ORDENANSA.—Hi ha tres subjectes que s' empenyan en entrar de totas maneres...

CÁNOVAS.—Digals que esperin un rato: quan acabem entrarán. (*Dirigintse als ministres*). Senyors, jo voldria que vostés m' obrissin lo cor...

ANTEQUERA (*horroritzat*).—¡Ave Maria Purissima! No digui aquestas cosas, que 'm fá esgarrijar...

CÁNOVAS.—¿Vol fè 'l favor de ficarse la llengua a... son puesto? (*Prosequint*). Voldria que m' obrissen lo cor y que 'm diguessen net y clar lo que pensan de la situació actual del partit.

SILVELA.—Per mi está partit completament.

PIDAL.—Jo dich lo mateix. COS-GAYON.—Idem de idem.

ANTEQUERA.—Jo opino exactament igual.

CÁNOVAS (*ab sorpresa*).—¿Sí? Veyám, expliquis, perque.

ANTEQUERA (*una mica cortat*).—¡Oh! Jo no ho sè; pero com hi vist que tots ho deyan...

CÁNOVAS.—Home... ¿sab que vosté ja m' está empanant? Miri, fins que s' parli de cosas de mar, no digui res, ¿ho sent?

ANTEQUERA (*avergonyit*).—Si, pare. (*Torna a reproduhirse lo ruidó en l' antessala: lo criat trèu lo cap*).

ORDENANSA.—Aquestos tres senyors insisteixen en volguer ficarse aquí dins...

CÁNOVAS.—Tòrnals a dir que s' esperin, y si no 'ls agrada, plántals al carrè. (*Reanudant la funció*). Resulta, pues, senyors que en opinió de tots vostés lo partit está quebrantat ¿no es aixís? .. Pues si haig de parlar ab franquesa, a mí 'm sembla lo mateix; dias ha que observo certa tirantés entre nosaltres, entre 'ls de segona fila, entre 'ls nostres periòdichs, entre tot-hom: veig que hi ha desconfiansa, veig que 'l barco-

ministe...

ANTEQUERA.—Demano la paraula.

CÁNOVAS.—Digui.

ANTEQUERA.—Vosté ha parlat de barcos; aixó son cosas de mar; per lo tant puch enrahonar una mica, ¿oy?

«Los Silvelas han sido siempre los cacheteros de todas las situaciones.»

(Camoens del Castillo.)